

ПОСТАНОВА № 4
ПЛЕНУМУ ВЕРХОВНОГО СУДУ

від 23 січня 2026 року

Про звернення до Конституційного Суду України з конституційним поданням щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 02 грудня 2021 року № 1928-IX «Про Державний бюджет України на 2022 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 03 листопада 2022 року № 2710-IX «Про Державний бюджет України на 2023 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 09 листопада 2023 року № 3460-IX «Про Державний бюджет України на 2024 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 19 листопада 2024 року № 4059-IX «Про Державний бюджет України на 2025 рік», якими встановлено з 1 січня відповідного календарного року прожитковий мінімум для працездатних осіб, що застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, у розмірі 2102 гривні

На підставі звернень Харківського окружного адміністративного суду від 28 жовтня 2025 року вих. №520/11869/24/37135/25 (вих. № 3901/0/1-25 від 05 листопада 2025 року), від 12 листопада 2025 року вих. №520/25605/25/38906/25 (вих. № 4181/0/1-25 від 19 листопада 2025 року); від 20 листопада 2025 року вих. № 520/6219/25/39853/25 (вих. № 4282/0/1-25 від 28 листопада 2025 року); від 28 листопада 2025 року вих. № 520/29246/24/40900/25 (вих. № 4455/0/1-25 від 10 грудня 2025 року); від 28 листопада 2025 року вих. № 520/4842/24/40910/25 (вих. № 4453/0/1-25 від 10 грудня 2025 року); від 28 листопада 2025 року вих. № 520/30700/24/40920/25 (вих. № 4451/0/1-25 від 10 грудня 2025 року) у зв'язку з ухваленням судових рішень, на розгляд Пленуму Верховного Суду винесено питання стосовно звернення до Конституційного Суду України з конституційним поданням щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу п'ятого частини першої статті 7 законів України від 02 грудня 2021 року № 1928-IX «Про Державний бюджет України на 2022 рік», від 03 листопада 2022 року № 2710-IX «Про Державний бюджет України на 2023 рік», від 09 листопада 2023 року № 3460-IX «Про Державний бюджет України на 2024 рік», від 19 листопада 2024 року № 4059-IX «Про Державний бюджет України на 2025 рік», якими встановлено з 1 січня відповідного календарного року прожитковий мінімум для працездатних осіб, що застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, у розмірі 2102 гривні.

Розглянувши звернення Харківського окружного адміністративного суду від 28 жовтня 2025 року вих. № 520/11869/24/37135/25 (вих. № 3901/0/1-25 від 05 листопада 2025 року) у зв'язку з ухваленням рішення Харківського окружного адміністративного суду від 27 жовтня 2025 року у справі № 520/11869/24; звернення Харківського окружного адміністративного суду від 12 листопада 2025 року вих. № 520/2605/25/38906/25 (вих. № 4181/0/1-25 від 19 листопада 2025 року), у зв'язку з ухваленням рішення Харківського окружного адміністративного суду від 11 листопада 2025 року у справі № 520/25605/25; звернення Харківського окружного адміністративного суду від 20 листопада 2025 року вих. № 520/6219/25/39835/25 (вих. № 4282/0/1-25 від 28 листопада 2025 року), у зв'язку з ухваленням рішення Харківського окружного адміністративного суду від 19 листопада 2025 року у справі № 520/6219/25; звернення Харківського окружного адміністративного суду від 28 листопада 2025 року вих. № 520/29246/24/40900/25 (вих. № 4455/0/1-25 від 10 грудня 2025 року), у зв'язку з ухваленням рішення Харківського окружного адміністративного суду від 27 листопада 2025 року у справі № 520/29246/24; звернення Харківського окружного адміністративного суду від 28 листопада 2025 року вих. № 520/4842/24/40910/25 (вих. № 4453/0/1-25 від 10 грудня 2025 року), у зв'язку з ухваленням рішення Харківського окружного адміністративного суду від 27 листопада 2025 року у справі № 520/4842/24; звернення Харківського окружного адміністративного суду від 28 листопада 2025 року вих. № 520/30700/24/40920/25 (вих. № 4451/0/1-25 від 10 грудня 2025 року), у зв'язку з ухваленням рішення Харківського окружного адміністративного суду від 27 листопада 2025 року у справі № 520/30700/24, заслухавши та обговоривши доповідь судді Верховного Суду у Касаційному адміністративному суді Уханенка С. А., керуючись статтею 150 Конституції України, пунктом 5 частини другої статті 36, пунктом 5 частини другої статті 46 Закону України від 02 червня 2016 року № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів», статтями 7, 8, 50–52 Закону України від 13 липня 2017 року № 2136-VIII «Про Конституційний Суд України», Пленум Верховного Суду

п о с т а н о в л я є:

Звернутися до Конституційного Суду України з конституційним поданням щодо відповідності положенням Конституції України (конституційності) абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 02 грудня 2021 року № 1928-IX «Про Державний бюджет України на 2022 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 03 листопада 2022 року № 2710-IX «Про Державний бюджет України на 2023 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 09 листопада 2023 року № 3460-IX «Про Державний бюджет України на 2024 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 19 листопада 2024 року № 4059-IX «Про Державний бюджет України на 2025 рік», якими встановлено з 1 січня відповідного календарного року

прожитковий мінімум для працездатних осіб, що застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, у розмірі 2102 гривні.

Голова Верховного Суду

Станіслав КРАВЧЕНКО

Секретар Пленуму,
суддя Верховного Суду

Дмитро ЛУСПЕНИК

ВЕРХОВНИЙ СУД

вул. П. Орлика, 8, м. Київ, 00011, Україна, тел. (044) 591 10 00

e-mail: inbox@supreme.court.gov.ua

Код ЄДРПОУ 41721784

Конституційний Суд України

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 02 грудня 2021 року № 1928-IX «Про Державний бюджет України на 2022 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 03 листопада 2022 року № 2710-IX «Про Державний бюджет України на 2023 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України в ід 09 листопада 2023 року № 3460-IX «Про Державний бюджет України на 2024 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 19 листопада 2024 року № 4059-IX «Про Державний бюджет України на 2025 рік», якими встановлено з 1 січня відповідного календарного року прожитковий мінімум для працездатних осіб, що застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, у розмірі 2102 гривні

До Верховного Суду в порядку частини четвертої статті 7 Кодексу адміністративного судочинства України надійшли звернення Харківського окружного адміністративного суду від 28 жовтня 2025 року вих. № 520/11869/24/37135/25 (вих. № 3901/0/1-25 від 05 листопада 2025 року) у зв'язку з ухваленням рішення Харківського окружного адміністративного суду від 27 жовтня 2025 року у справі № 520/11869/24; звернення Харківського окружного адміністративного суду від 12 листопада 2025 року вих. № 520/25605/25/38906/25 (вих. № 4181/0/1-25 від 19 листопада 2025 року) у зв'язку з ухваленням рішення Харківського окружного адміністративного суду від 11 листопада 2025 року у справі № 520/25605/25; звернення Харківського окружного адміністративного суду від 20 листопада 2025 року вих. № 520/6219/25/39853/25 (вих. № 4282/0/1-25 від 28 листопада 2025 року) у зв'язку з ухваленням рішення Харківського окружного адміністративного суду від 19 листопада 2025 року у справі № 520/6219/25; звернення Харківського окружного адміністративного суду від 28 листопада 2025 року вих. № 520/29246/24/40900/25 (вих. № 4455/0/1-25 від 10 грудня 2025 року) у зв'язку з ухваленням рішення Харківського окружного адміністративного суду від 27 листопада 2025 року у справі № 520/29246/24; звернення Харківського окружного адміністративного суду від 28 листопада 2025 року вих. № 520/4842/24/40910/25 (вих. № 4453/0/1-25 від 10 грудня 2025 року) у зв'язку з ухваленням рішення Харківського окружного адміністративного суду від 27 листопада 2025 року у справі № 520/4842/24; звернення Харківського окружного адміністративного суду від 28 листопада 2025 року

ВЕРХОВНИЙ СУД

вих № 516/0/2-26 від 10.02.2026

Конституційний Суд України

04/95 від 17.02.2026

13:42

вих. № 520/30700/24/40920/25 (вх. № 4451/0/1-25 від 10 грудня 2025 року) у зв'язку з ухваленням рішення Харківського окружного адміністративного суду від 27 листопада 2025 року у справі № 520/30700/24, стосовно вирішення питання про внесення до Конституційного Суду України подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 02 грудня 2021 року № 1928-IX «Про Державний бюджет України на 2022 рік»; абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 03 листопада 2022 року № 2710-IX «Про Державний бюджет України на 2023 рік»; абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 09 листопада 2023 року № 3460-IX «Про Державний бюджет України на 2024 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 19 листопада 2024 року № 4059-IX «Про Державний бюджет України на 2025 рік», якими встановлено з 1 січня відповідного календарного року прожитковий мінімум для працездатних осіб, що застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, у розмірі 2102 гривні.

Ухвалюючи судові рішення у справі № 520/11869/24, Харківський окружний адміністративний суд вирішив, що Законом України від 15 липня 1999 року № 966-XIV «Про прожитковий мінімум» (далі – Закон № 966-XIV) не визначено такого виду прожиткового мінімуму, як «прожитковий мінімум для працездатних осіб, який застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді». Водночас цим Законом судді не віднесені до соціальної демографічної групи населення, стосовно яких прожитковий мінімум повинен встановлюватися окремо. Зміни до Закону України від 02 червня 2016 року № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів» (далі – Закон № 1402-VIII) у частині, що регламентує розмір суддівської винагороди у період, що є предметом розгляду, а також до Закону України № 966-XIV щодо визначення прожиткового мінімуму не вносилися, тож законних підстав для зменшення розміру прожиткового мінімуму, який встановлено для працездатних осіб на 1 січня календарного року з метою визначення суддівської винагороди, немає.

Вирішуючи спір у справі № 520/25605/25, Харківський окружний адміністративний суд дійшов висновку, що розмір суддівської винагороди, визначений статтею 135 Закону № 1402-VIII, і, відповідно, розмір щомісячного довічного грошового утримання судді у відставці, може змінитися лише у разі зміни прожиткового мінімуму для працездатних осіб, розмір якого встановлюється Законом України про бюджет на відповідний рік. Законом № 1402-VIII закріплено, що для визначення розміру суддівської винагороди до уваги може братися лише прожитковий мінімум для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року. Оскільки указана конституційна гарантія незалежності суддів не може порушуватися і змінюватися без внесення відповідних змін до закону про судоустрій, суддівська винагорода не може обчислюватися із застосуванням величини, відмінної від тієї, що визначена Законом № 1402-VIII.

Таким чином, заміна гарантованої Конституцією України однієї зі складових суддівської винагороди – прожиткового мінімуму для працездатних осіб, розмір

якого встановлено на 1 січня календарного року, на іншу розрахункову величину, що Законом № 1402-VIII не передбачена (прожитковий мінімум для працездатних осіб, який застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, – 2102 грн), на підставі положень законів України про Державний бюджет України на певний рік є неправомірною.

За наслідком розгляду справи № 520/6219/25 Харківський окружний адміністративний суд вказав, що законами №1402-VIII та № 966-XIV не передбачено існування будь-якого альтернативного розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб, а, як наслідок, і обов'язку застосування такої величини.

Законом № 1402-VIII закріплено, що для визначення розміру суддівської винагороди до уваги може братися лише прожитковий мінімум для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року, тому вказана конституційна гарантія незалежності суддів не може порушуватися і змінюватися без внесення відповідних змін до закону про судоустрій, отже відповідач неправильно визначився із розрахунковою величиною посадового окладу, застосувавши в розрахунку іншу величину, відмінну від тієї, що визначена спеціальним законом.

Таким чином, заміна гарантованої Конституцією України однієї зі складових суддівської винагороди – прожиткового мінімуму для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня відповідного року, на іншу розрахункову величину, яка Законом № 1402-VIII не передбачена (прожитковий мінімум для працездатних осіб, який застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, – 2102 грн), не може вважатися правомірною, а отже стаття 7 Закону України "Про Державний бюджет України на 2022 рік", якою встановлено з 1 січня 2022 року прожитковий мінімум для працездатних осіб, який застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, – 2102 грн, стаття 7 Закону України "Про Державний бюджет України на 2023 рік", якою встановлено з 1 січня 2023 року прожитковий мінімум для працездатних осіб, який застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, – 2102 грн, стаття 7 Закону України "Про Державний бюджет України на 2024 рік", якою встановлено з 1 січня 2024 року прожитковий мінімум для працездатних осіб, який застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, – 2102 грн, не можуть вважатися такими, що відповідають Конституції України.

У справі № 520/29246/24 Харківський окружний адміністративний суд встановив, що Законом № 1402-VIII закріплено, що для визначення розміру суддівської винагороди до уваги може братися лише прожитковий мінімум для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року. Заміна гарантованої Конституцією України однієї зі складових суддівської винагороди - прожиткового мінімуму для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня 2024 року (3028 грн) на іншу розрахункову величину, яка Законом № 1402-VIII не передбачена (прожитковий мінімум для працездатних осіб, який застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, – 2102 грн) на підставі

Закону України від 09 листопада 2023 року № 3460-IX «Про Державний бюджет України на 2024 рік» є неправомірною.

Як наслідок відповідач, нараховуючи та виплачуючи позивачу суддівську винагороду із застосуванням прожиткового мінімуму 2102 грн, діяв з порушенням вимог статті 130 Конституції України та статті 135 Закону № 1402-VIII, що призвело до порушення прав позивача та гарантій незалежності судді.

Ухвалюючи судові рішення у справі № 520/4842/24, Харківський окружний адміністративний суд дійшов висновку, що Законом № 1402-VIII закріплено, що для визначення розміру суддівської винагороди до уваги може братися лише прожитковий мінімум для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року. Оскільки указана конституційна гарантія незалежності суддів не може порушуватися і змінюватися без внесення відповідних змін до закону про судоустрій, суддівська винагорода не може обчислюватися із застосуванням величини, відмінної від тієї, що визначена Законом № 1402-VIII.

Заміна гарантованої Конституцією України однієї зі складових суддівської винагороди – прожиткового мінімуму для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня 2024 року (3028 грн), на іншу розрахункову величину, яка Законом № 1402-VIII не передбачена (прожитковий мінімум для працездатних осіб, який застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, – 2102,00 грн), є неправомірною.

Отже, відповідач, нараховуючи та виплачуючи позивачу суддівську винагороду із застосуванням прожиткового мінімуму 2102 грн діяв з порушенням норм статті 130 Конституції України та статті 135 Закону № 1402-VIII, що призвело до порушення прав позивача та гарантій незалежності судді.

Вирішуючи спір у справі № 520/30700/24, Харківський окружний адміністративний суд вирішив, що Законом № 1402-VIII закріплено, що для визначення розміру суддівської винагороди до уваги може братися лише прожитковий мінімум для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року. Оскільки указана конституційна гарантія незалежності суддів не може порушуватися і змінюватися без внесення відповідних змін до закону про судоустрій, суддівська винагорода не може обчислюватися із застосуванням величини, відмінної від тієї, що визначена Законом № 1402-VIII.

Таким чином, заміна гарантованої Конституцією України однієї зі складових суддівської винагороди – прожиткового мінімуму для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня 2024 року (3028 грн), на іншу розрахункову величину, яка Законом № 1402-VIII не передбачена (прожитковий мінімум для працездатних осіб, який застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді 2102 грн), на підставі Закону України «Про Державний бюджет України на 2024 рік», було неправомірним.

Постановою від 23 січня 2026 року № 4 Пленум Верховного Суду, керуючись статтею 150 Конституції України, статтями 7, 50–52 Закону України від 13 липня 2018 року № 2136-VIII «Про Конституційний Суд України», пунктом 5 частини другої статті 36, пунктом 5 частини другої статті 46 Закону України від 02 червня 2016 року

№ 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів», постановив звернутися до Конституційного Суду України з конституційним поданням щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 02 грудня 2021 року № 1928-IX «Про Державний бюджет України на 2022 рік»; абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 03 листопада 2022 року № 2710-IX «Про Державний бюджет України на 2023 рік»; абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 09 листопада 2023 року № 3460-IX «Про Державний бюджет України на 2024 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 19 листопада 2024 року № 4059-IX «Про Державний бюджет України на 2025 рік», якими встановлено з 1 січня відповідного календарного року прожитковий мінімум для працездатних осіб, що застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, у розмірі 2102 гривні.

Щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 02 грудня 2021 року № 1928-IX «Про Державний бюджет України на 2022 рік»; абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 03 листопада 2022 року № 2710-IX «Про Державний бюджет України на 2023 рік»; абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 09 листопада 2023 року № 3460-IX «Про Державний бюджет України на 2024 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 19 листопада 2024 року № 4059-IX «Про Державний бюджет України на 2025 рік», якими встановлено з 1 січня відповідного календарного року прожитковий мінімум для працездатних осіб, що застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, у розмірі 2102 гривні

У статті 6 Конституції України визначено, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову; органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених Конституцією України межах і відповідно до законів України.

В Україні визнається і діє принцип верховенства права. Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй (частини перша, друга статті 8 Конституції України).

Положеннями пункту 14 частини першої статті 92 Конституції України встановлено, що виключно законами України визначаються, зокрема, судоустрій, судочинство, статус суддів.

Незалежність і недоторканність судді гарантують Конституція і закони України (частина перша статті 126 Конституції України).

Держава забезпечує фінансування та належні умови для функціонування судів і діяльності суддів; розмір винагороди судді встановлює закон про судоустрій (стаття 130 Конституції України).

У Рішенні від 26 березня 2024 року № 3-р(II)/2024 Конституційний Суд України зазначив, що за приписами статті 8, частини першої статті 126, частини другої статті 130 Конституції України законодавець, установлюючи розмір винагороди судді законом про судоустрій, повинен забезпечити наявність одного спеціального

закону, який чітко, системно та послідовно унормує питання розміру винагороди судді відповідно до єдиного статусу суддів та гарантій незалежності й недоторканності суддів. Тим самим на конституційному рівні створено підстави для впевненості суддів у тому, що розмір винагороди судді має бути визначений одним для всіх суддів системи судоустрою України законом про судоустрій та бути однаковим для них усіх, з урахуванням їхнього єдиного статусу.

Так, законом про судоустрій у розумінні статті 130 Конституції України є Закон № 1402-VIII, яким визначено організацію судової влади та здійснення правосуддя в Україні, що функціонує на засадах верховенства права відповідно до європейських стандартів і забезпечує право кожного на справедливий суд.

У частині першій статті 135 Закону № 1402-VIII визначено, що суддівська винагорода регулюється цим Законом та не може визначатися іншими нормативно-правовими актами.

У частині третій цієї ж статті передбачено, що базовий розмір посадового окладу судді становить:

- 1) судді місцевого суду – 30 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року;
- 2) судді апеляційного суду, вищого спеціалізованого суду – 50 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року;
- 3) судді Верховного Суду – 75 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року.

Зазначаємо, що визначення прожиткового мінімуму, правова основа для його встановлення, затвердження та врахування при реалізації державою конституційної гарантії громадян на достатній рівень життя, закріплено у Законі № 966-XIV.

За приписами абзаців першого, другого статті 1 цього Закону прожитковий мінімум – вартісна величина достатнього для забезпечення нормального функціонування організму людини, збереження його здоров'я набору продуктів харчування, а також мінімального набору непродовольчих товарів та мінімального набору послуг, необхідних для задоволення основних соціальних і культурних потреб особистості.

Прожитковий мінімум визначається нормативним методом у розрахунку на місяць на одну особу, а також окремо для тих, хто відноситься до основних соціальних і демографічних груп населення: дітей віком до 6 років; дітей віком від 6 до 18 років; працездатних осіб; осіб, які втратили працездатність. До працездатних осіб відносяться особи, які не досягли встановленого законом пенсійного віку.

З наведеної норми вбачається, що перелік основних соціальних і демографічних груп населення, відносно яких окремо визначається прожитковий мінімум, є вичерпним, при цьому для суддів окремої групи законодавець не передбачив, очевидно відносячи їх до категорії працездатних осіб.

Закон № 966-XIV містить єдине визначення прожиткового мінімуму та закріплює його як єдину вартісну величину, що враховується при реалізації

державою конституційної гарантії громадян на достатній життєвий рівень, якщо його не встановлено окремо. Такого виду прожиткового мінімуму, як «прожитковий мінімум для працездатних осіб, що застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді», цей Закон не містить та не закріплює можливості для його встановлення.

Водночас, починаючи з 2021 року та до теперішнього часу, законами про Державний бюджет України на 2021 – 2025 роки разом із встановленням прожиткових мінімумів, у тому числі для працездатних осіб, законодавець ввів новий вид прожиткового мінімуму – «прожитковий мінімум для працездатних осіб, що застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді», розмір якого становить 2102 грн.

Так, в абзаці п'ятому частини першої статті 7 Закону України від 02 грудня 2021 року № 1928-IX «Про Державний бюджет України на 2022 рік», Закону України від 03 листопада 2022 року № 2710-IX «Про Державний бюджет України на 2023 рік», Закону України від 09 листопада 2023 року № 3460-IX «Про Державний бюджет України на 2024 рік», Закону України від 19 листопада 2024 року № 4059-IX «Про Державний бюджет України на 2025 рік» визначено, що з 1 січня 2022 – 2025 років відповідно встановлюється прожитковий мінімум у розмірі 2102 грн для працездатних осіб, що застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді. При цьому для працездатних осіб розмір прожиткового мінімуму з 1 січня 2022 року – 2481 грн, з 1 січня 2023 року – 2684 грн, з 1 січня 2024 року – 3028 грн, з 1 січня 2025 року – 3028 грн.

За такого правового регулювання вбачається, що закони про Державний бюджет України на 2022 – 2025 роки фактично змінили складову для визначення базового розміру посадового окладу судді з прожиткового мінімуму для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня відповідного календарного року, як це закріплено у спеціальному Законі № 1402-VIII (2481 грн, 2684 грн, 3028 грн), на прожитковий мінімум для працездатних осіб, що застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді (2102 грн).

Наголошуємо на чинному законодавчому приписі в спеціальному Законі № 1402-VIII, що для визначення розміру суддівської винагороди до уваги може братися лише прожитковий мінімум для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року. Як наслідок, застосування іншої розрахункової величини при визначенні посадового окладу судді, відмінної від тієї, що визначена спеціальним законом, не допускається.

Конституційний Суд України неодноразово висловлював юридичні позиції про те, що предмет закону про Державний бюджет України чітко визначений у Конституції України, тому цей закон не може скасовувати чи змінювати обсяг прав і обов'язків, пільг, компенсацій і гарантій, передбачених іншими законами України (абзац восьмий пункту 4 мотивувальної частини Рішення від 09 липня 2007 року № 6-рп/2007).

У Рішенні від 22 травня 2008 року № 10-рп/2008 Конституційний Суд України також зазначив про те, що законом про Державний бюджет України не можна

вносити зміни до інших законів, зупиняти їх дію чи скасовувати їх, оскільки з об'єктивних причин це створює протиріччя у законодавстві, і як наслідок – скасування та обмеження прав і свобод людини і громадянина.

У разі необхідності зупинення дії законів, внесення до них змін і доповнень, визнання їх нечинними мають використовуватися окремі закони (абзац четвертий підпункту 5.4 пункту 5 мотивувальної частини Рішення від 22 травня 2008 року № 10-рп/2008).

За наслідком системного аналізу наведених правових норм та сформованих висновків Конституційного Суду України з порушених питань, доходимо висновку, що положення абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 02 грудня 2021 року № 1928-IX «Про Державний бюджет України на 2022 рік», Закону України від 03 листопада 2022 року № 2710-IX «Про Державний бюджет України на 2023 рік», Закону України від 09 листопада 2023 року № 3460-IX «Про Державний бюджет України на 2024 рік», Закону України від 19 листопада 2024 року № 4059-IX «Про Державний бюджет України на 2025 рік», якими встановлено з 1 січня відповідного календарного року прожитковий мінімум для працездатних осіб, що застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, у розмірі 2102 гривні, фактично змінюють правове регулювання з питань суддівської винагороди, яке визначене в спеціальному законодавчому акті – Законі № 1402-VIII.

Відтак, враховуючи конституційні принципи законності та правової визначеності, а також імперативні вимоги щодо правового регулювання розміру винагороди судді виключно законом про судоустрій, вважаємо, що положення абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 02 грудня 2021 року № 1928-IX «Про Державний бюджет України на 2022 рік», Закону України від 3 листопада 2022 року № 2710-IX «Про Державний бюджет України на 2023 рік», Закону України від 09 листопада 2023 року № 3460-IX «Про Державний бюджет України на 2024 рік», Закону України від 19 листопада 2024 року № 4059-IX «Про Державний бюджет України на 2025 рік» суперечать нормам статті 6, статті 8 та статті 130 Конституції України.

Конституційний Суд України у Рішенні від 28 серпня 2020 року № 10-р/2020 також наголосив на тому, що скасування чи зміна законом про Державний бюджет України обсягу прав і гарантій та законодавчого регулювання, передбачених у спеціальних законах, суперечить статті 6, частині другій статті 19, статті 130 Конституції України (абзац третій пункту 4 мотивувальної частини).

Зауважуємо, що при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів, що регулюють питання правового статусу суддів, не допускається звуження змісту та обсягу визначених Конституцією України гарантій незалежності суддів.

Варто зазначити, що питання належного фінансування судів та розміру суддівської винагороди були предметами неодноразових розглядів у Конституційному Суді України, за результатами яких Суд вказав про недопустимість обмеження законом незалежності суддів, зокрема, їхнього належного матеріального забезпечення, зміни розміру суддівської винагороди, рівня довічного грошового утримання суддів у відставці (Рішення від 24 червня 1999 року

№ 6-рп/99, від 20 березня 2002 року № 5-рп/2002, від 01 грудня 2004 року № 19-рп/2004, від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005, від 18 червня 2007 року № 4-рп/2007, від 22 травня 2008 року № 10-рп/2008, від 03 червня 2013 року № 3-рп/2013, від 19 листопада 2013 року № 10-рп/2013, від 08 червня 2016 року № 4-рп/2016, від 4 грудня 2018 року № 11-р/2018, від 18 лютого 2020 року № 2-р/2020, від 11 березня 2020 року № 4-р/2020, від 28 серпня 2020 року № 10-р/2020).

Конституційний Суд України наголосив, що гарантії незалежності суддів зумовлені конституційно визначеною виключною функцією суддів здійснювати правосуддя; законодавець не може свавільно встановлювати або змінювати розмір винагороди судді, використовуючи свої повноваження як інструмент впливу на судову владу (абзаци сьомий, восьмий підпункту 4.1 пункту 4 мотивувальної частини Рішення від 11 березня 2020 року № 4-р/2020, абзац третій підпункту 4.2 пункту 4 мотивувальної частини Рішення від 28 серпня 2020 року № 10-р/2020).

Крім того, у Рішенні від 3 червня 2013 року № 3-рп/2013 Конституційний Суд України констатував, що будь-яке зниження рівня гарантій незалежності суддів суперечить конституційній вимозі щодо неухильного забезпечення незалежного правосуддя та права людини і громадянина на захист прав і свобод незалежним судом, оскільки призводить до обмеження можливостей реалізації цього конституційного права.

Доцільно також зауважити, що єдиний підхід щодо отримання суддею достатньої винагороди для забезпечення своєї економічної незалежності закріплюється і в міжнародних документах з питань статусу та незалежності суддів.

Ідеться, зокрема, про такі документи: Монреальська універсальна декларація про незалежність правосуддя (Перша світова конференція з незалежності правосуддя, Монреаль, 1983 рік), Основні принципи незалежності судових органів (схвалені резолюціями 40/32 та 40/146 Генеральної асамблеї ООН від 29 листопада та від 13 грудня 1985 року), Рекомендації щодо ефективного впровадження основних принципів незалежності судових органів (прийняті резолюцією Економічної та соціальної ради ООН 1989/60 та схвалені резолюцією Генеральної асамблеї ООН 44/162 від 15 грудня 1989 року), Європейський статут судді (ухвалений Європейською асоціацією суддів у 1993 році), Європейська хартія щодо статусу суддів (10 липня 1998 року), Загальна (Універсальна) Хартія судді (ухвалена Центральною Радою Міжнародної асоціації суддів 17 листопада 1999 року в Тайпеї (Тайвань)).

У Висновку № 1 (2001) Консультативної ради європейських суддів до уваги Комітету міністрів Ради Європи щодо стандартів незалежності судової влади та незмінюваності суддів також зазначено про те, що загалом важливо (особливо для нових демократичних країн) передбачити спеціальні правові положення, що захищають грошову винагороду суддів від скорочення, а також забезпечити положення, які гарантують збільшення оплати праці суддів відповідно до зростання вартості життя (пункт 62).

Крім того, щодо питання матеріального забезпечення суддів Європейський суд з прав людини у рішенні від 26 квітня 2006 року у справі «Зубко та інші проти України» (Заяви №№3955/04, 5622/04, 8538/04 та 11418/04) зазначив, що неспроможність держави вчасно виплачувати суддям їх виплати є несумісною з потребою їх здатності виконувати свої професійні функції неупереджено, щоб не зазнавати тиску і впливу на поведінку; неспроможність держави гарантувати адекватну та своєчасну виплату винагороди національним суддям та невизначеність, у якій вони залишаються, порушує справедливий баланс, що має виникнути між потребами державного інтересу та необхідністю захистити права заявників на мирне володіння своїм майном.

Враховуючи наведені положення, наявні підстави стверджувати, що суддівська винагорода та щомісячне довічне грошове утримання судді у відставці відповідно до Конституції і законів України, міжнародних актів є складовими статусу судді; є гарантією здійснення судочинства незалежним, неупередженим, безстороннім і справедливим судом; поширюється на усіх суддів; такі гарантії є однаковими і не залежать від жодних умов (віку, стажу, посади, юрисдикції суду тощо). Тобто матеріальне забезпечення суддів (суддів у відставці) захищено від зменшення або скасування.

Гарантії незалежності суддів (в частині матеріального забезпечення) повинні бути забезпечені не як матеріальне забезпечення людини, а як особи, що займає посаду судді і здійснює судочинство та є представником судової гілки влади, і при цьому має гарантію такого забезпечення незалежно від впливу як інших гілок влади, так і інших представників судової гілки влади (голови суду, інших суддів, органів, що відповідають за формування судової гілки влади, притягнення до дисциплінарної відповідальності тощо).

З огляду на викладене вважаємо, що ухвалюючи Закон України від 02 грудня 2021 року № 1928-IX «Про Державний бюджет України на 2022 рік», Закон України від 03 листопада 2022 року № 2710-IX «Про Державний бюджет України на 2023 рік», Закон України від 09 листопада 2023 року № 3460-IX «Про Державний бюджет України на 2024 рік», Закон України від 19 листопада 2024 року № 4059-IX «Про Державний бюджет України на 2025 рік» в частині, що визначає прожитковий мінімум для працездатних осіб, що застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, у розмірі 2102 грн, законодавець фактично встановив інший (менший) розмір винагороди судді, тим самим звузив гарантії незалежності суддів, що також суперечить приписам частини першої статті 126 Конституції України.

Водночас слід зазначити, що закони про Державний бюджет України мають особливу правову природу та визначений Конституцією України строк дії, і після закінчення бюджетного року їх норми втрачають чинність, про що неодноразово було вказано Конституційним Судом України, зокрема, в ухвалі Конституційного Суду України від 10 березня 2017 № 3-уп/2017, ухвалі від 11 квітня 2019 року № 2-уп/2019, ухвалі від 07 жовтня 2020 року № 21-уп(II)/2020.

Враховуючи правову природу досліджуваних норм законів України від 02 грудня 2021 року № 1928-IX «Про Державний бюджет України на 2022 рік», від 03 листопада 2022 року № 2710-IX «Про Державний бюджет України на 2023 рік», від 09 листопада 2023 року № 3460-IX «Про Державний бюджет України на 2024 рік», від 19 листопада 2024 року № 4059-IX «Про Державний бюджет України на 2025 рік», констатуємо втрату ними чинності, зокрема станом на 1 січня 2026 року.

Однак, з огляду на правову природу правовідносин, що виникли на підставі зазначених норм, та їх застосовності при здійсненні перерахунку щомісячного довічного грошового утримання судді та суддівської винагороди, для вирішення питання щодо конституційності відповідних положень у цьому випадку підлягає застосуванню частина друга статті 8 Закону України від 13 липня 2017 року № 2136-VIII «Про Конституційний Суд України», в якій закріплюючи межі повноважень Конституційного Суду України, визначено, що з метою захисту та відновлення прав особи Суд розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) акта (його окремих положень), який втратив чинність, але продовжує застосовуватись до правовідносин, що виникли під час його чинності.

На підставі наведених правових норм, що встановлюють відповідний процесуальний виняток, та беручи до уваги те, що норми законів про Державний бюджет України за 2022 – 2025 роки продовжують застосовуватись до правовідносин, що виникли під час їх чинності, вважаємо, що розгляд питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень Закону України від 02 грудня 2021 року № 1928-IX «Про Державний бюджет України на 2022 рік», Закону України від 03 листопада 2022 року № 2710-IX «Про Державний бюджет України на 2023 рік», Закону України від 09 листопада 2023 року № 3460-IX «Про Державний бюджет України на 2024 рік», Закону України від 19 листопада 2024 року № 4059-IX «Про Державний бюджет України на 2025 рік», які вичерпали свою дію, належить до повноважень Конституційного Суду України.

Таким чином, зміст наведених норм Конституції України та правові позиції Конституційного Суду України **дають змогу підсумувати про наявність ознак невідповідності абзацу п'ятого частини першої статті 7 законів про Державний бюджет України на 2022 – 2025 роки, яким встановлено розмір прожиткового мінімуму 2102 гривні для визначення базового розміру посадового окладу судді, статтям 6 та 8, частині першій статті 126 та статті 130 Конституції України**, та, як наслідок, констатувати про наявність обґрунтованих підстав для звернення до Конституційного Суду України з конституційним поданням з цього питання.

На підставі викладеного та керуючись статтями 150, 152 Конституції України, и 7, 8, 50–52 Закону України від 13 липня 2018 року № 2136-VIII «Про Конституційний Суд України», пунктом 5 частини другої статті 36, пунктом 5 частини другої статті 46 Закону України від 02 червня 2016 року № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів»

ПРОСИМО:

1. Відкрити провадження за конституційним поданням Верховного Суду щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 02 грудня 2021 року № 1928-ІХ «Про Державний бюджет України на 2022 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 03 листопада 2022 року № 2710-ІХ «Про Державний бюджет України на 2023 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 09 листопада 2023 року № 3460-ІХ «Про Державний бюджет України на 2024 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 19 листопада 2024 року № 4059-ІХ «Про Державний бюджет України на 2025 рік», якими встановлено з 1 січня відповідного календарного року прожитковий мінімум для працездатних осіб, що застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, у розмірі 2102 гривні.

2. Перевірити на відповідність статтям 6 та 8, частині першій статті 126 та статті 130 Конституції України положення абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 02 грудня 2021 року № 1928-ІХ «Про Державний бюджет України на 2022 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 03 листопада 2022 року № 2710-ІХ «Про Державний бюджет України на 2023 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 09 листопада 2023 року № 3460-ІХ «Про Державний бюджет України на 2024 рік», абзацу п'ятого частини першої статті 7 Закону України від 19 листопада 2024 року № 4059-ІХ «Про Державний бюджет України на 2025 рік», якими встановлено з 1 січня відповідного календарного року прожитковий мінімум для працездатних осіб, що застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, у розмірі 2102 гривні.

Відомості про представників суб'єкта права на конституційне подання:

1) суддя Верховного Суду у Касаційному адміністративному суді Уханенко Сергій Анатолійович (вул. Князів Острозьких, 8, корп. 5, м. Київ, 01029;

2) т. в. о. керівника Апарату Верховного Суду Бабанли Расім Шагінович (вул. Пилипа Орлика, 8, м. Київ, 00011,

3) начальник управління аналітичної та правової роботи Касаційного адміністративного суду департаменту аналітичної та правової роботи Апарату Верховного Суду Пивовар Юрій Ігорович (вул. Князів Острозьких, 8, корп. 5, м. Київ, 01029;

Додатки:

1. Копія постанови Пленуму Верховного Суду від 23 січня 2026 року № 4 на 3 с. в 1 прим.;

2. Копія звернення Харківського окружного адміністративного суду від 28 жовтня 2025 року вих. № 520/11869/24/37135/25 (вих. 3901/0/1-25 від 05 листопада 2025 року) на 17 с. в 1 прим.;

3. Копія звернення Харківського окружного адміністративного суду від 12 листопада 2025 року вих. № 520/25605/25/38906/25 з додатками (вих. № 4181/0/1-25 від 19 листопада 2025 року) на 13 с. в 1 прим.;

4. Копія звернення Харківського окружного адміністративного суду від 20 листопада 2025 року вих. № 520/6219/25/39853/25 (вих. № 4282/0/1-25 від 28 листопада 2025 року) на 18 с. в 1 прим.;

5. Копія звернення Харківського окружного адміністративного суду від 28 листопада 2025 року вих. № 520/29246/24/40900/25 (вих. № 4455/0/1-25 від 10 грудня 2025 року) на 11 с. в 1 прим.;

6. Копія звернення Харківського окружного адміністративного суду від 28 листопада 2025 року вих. № 520/4842/24/40910/25 (вих. № 4453/0/1-25 від 10 грудня 2025 року) на 16 с. в 1 прим.;

7. Копія звернення Харківського окружного адміністративного суду від 28 листопада 2025 року вих. № 520/30700/24/40920/25 (вих. № 4451/0/1-25 від 10 грудня 2025 року) на 12 с. в 1 прим.;

8. Конституція України від 28 червня 1996 року № 254к /96-ВР (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30) (витяг) на 5 с. в 1 прим.;

9. Кодекс адміністративного судочинства України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 35-36, № 37, ст. 446) (витяг) на 1 с. в 1 прим.;

10. Закон України від 2 червня 2016 року № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів» (Голос України, 16.07.2016, № 132-133) (витяг) на 5 с. в 1 прим.;

11. Закон України від 13 липня 2017 року № 2136-VIII «Про Конституційний Суд України» (Голос України, 02.08.2017, № 141) (витяг) на 3 с. в 1 прим.;

12. Закон України від 15 липня 1999 року № 966-XIV «Про прожитковий мінімум» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 38, ст. 348) на 1 с. в 1 прим.;

13. Закон України від 2 грудня 2021 року № 1928-IX «Про Державний бюджет України на 2022 рік» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2022, № 3, ст.12) на 1 с. в 1 прим.;

14. Закон України від 3 листопада 2022 року № 2710-IX «Про Державний бюджет України на 2023 рік» на 1 с. в 1 прим.;

15. Закон України від 09 листопада 2023 року № 3460-IX «Про Державний бюджет України на 2024 рік» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2023, №№ 97–100, ст.393) на 1 с. в 1 прим.;

16. Закон України від 19 листопада 2024 року № 4059-IX «Про Державний бюджет України на 2025 рік» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2025, №№ 15–17, ст. 40) (витяг) на 1 с. в 1 прим.;

17. Монреальська універсальна декларація про незалежність правосуддя (Перша світова конференція по незалежності правосуддя, Монреаль, 1983 р.) (https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/monrealska_universalna_deklaraciya_pro_nezalezhnist_pravosuddya.pdf) на 6 с. в 1 прим.;

18. Європейська хартія про статус суддів від 10 липня 1998 року (<https://court.gov.ua/userfiles/05.pdf>) на 4 с. в 1 прим.;

19. Загальна (Універсальна) хартія судді, ухвалена 17 листопада 1999 року Центральною радою Міжнародної асоціації суддів у Тайпеї (Тайвань) (https://zakon.rada.gov.ua/go/995_j63) на 3 с. в 1 прим.;

20. Європейський статут судді (прийнятий Європейською асоціацією суддів у 1993 році) (<https://old.vkksu.gov.ua/userfiles/doc/perelik-dokumentiv/evrop-status-suddi.doc>) на 2 с. в 1 прим.;

21. Основні принципи незалежності судових органів (схвалені резолюціями 40/32 та 40/146 Генеральної асамблеї від 29 листопада та 13 грудня 1985 року) (https://zakon.rada.gov.ua/go/995_201) на 6 с. в 1 прим.;

22. Рекомендації щодо ефективного впровадження основних принципів незалежності судових органів (прийняті резолюцією Економічної та соціальної ради ООН 1989/60 та схвалені резолюцією Генеральної асамблеї ООН 44/162 від 15 грудня 1989 року) (<https://old.vkksu.gov.ua/userfiles/doc/perelik-dokumentiv/rekomendacii-schodo.doc>) на 4 с. в 1 прим.;

23. Висновок № 1 (2001) Консультативної ради європейських суддів для Комітету міністрів Ради Європи про стандарти незалежності судових органів та незмінюваність суддів від 01.01.2001 № 1(2001) (https://zakon.rada.gov.ua/go/994_a52) на 19 с. в 1 прим.;

24. Рішення Європейського суду з прав людини від 26 квітня 2006 року у справі «Зубко та інші проти України» (заяви №№ 3955/04, 5622/04, 8538/04 та 11418/04) (Офіційний вісник України від 30.08.2006 – 2006 р., № 33, с. 185, стаття 2412) на 14 с. в 1 прим.;

25. Рішення Другого сенату Конституційного Суду України у справі за конституційною скаргою Євграфової Єлизавети Павлівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого припису пункту 7 розділу XI «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України від 2 червня 2016 року № 1402-VII «Про судоустрій і статус суддів» (про єдиний статус суддів в Україні) від 26 березня 2024 року №3-р (11)/2024 (Вісник Конституційного Суду України від 2024 – 2024 р., № 3, с. 19) на 15 с. в 1 прим.;

26. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень статті 2, абзацу другого пункту 2 розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи», статті 138 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (справа щодо змін умов виплати пенсій і щомісячного довічного грошового утримання суддів у відставці) від 3 червня 2013 року № 3-рп/2013 (Вісник Конституційного Суду України від 2013 – 2013 р., № 3, с. 39) на 12 с. в 1 прим.;

27. Рішення Конституційного Суду України від 11 березня 2020 року № 4-р/2020 у справі за конституційним поданням Верховного Суду щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень законів України від 2 червня 2016 року № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів», від 16 жовтня 2019 року № 193-X «Про внесення змін до Закону України

«Про судоустрій і статус суддів» та деяких законів України щодо діяльності органів суддівського врядування», від 21 грудня 2016 року № 1798-VIII «Про Вищу раду правосуддя» (Вісник Конституційного Суду України від 2020 – 2020 р., № 3, с. 7) на 12 с. в 1 прим.;

28. Рішення Конституційного Суду України від 09 липня 2007 року № 6-рп/2007 у справі за конституційним поданням 46 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статей 29, 36, частини другої статті 56, частини другої статті 62, частини першої статті 66, пунктів 7, 9, 12, 13, 14, 23, 29, 30, 39, 41, 43, 44, 45, 46 статті 71, статей 98, 101, 103, 111 Закону України «Про Державний бюджет України на 2007 рік» (справа про соціальні гарантії громадян) (Офіційний вісник України від 27.07.2007 – 2007 р., №52, с. 138, стаття 2132, код акта 40412/2007) на 11 с. в 1 прим.;

29. Рішення Конституційного Суду України від 28 серпня 2020 року № 10-р/2020 у справі за конституційним поданням Верховного Суду щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень постанови Кабінету Міністрів України « Про встановлення карантину з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, та етапів послаблення протиепідемічних заходів», положень частин першої, третьої статті 29 Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік», абзацу дев'ятого пункту 2 розділу I «Прикінцеві положення» Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік»» (Вісник Конституційного Суду України від 2020–2020 р., № 5, с. 33) на 10 с. в 1 прим.;

30. Рішення Конституційного Суду України від 22 травня 2008 року № 10-рп/2008 у справі за конституційними поданнями Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень статті 65 розділу I, пунктів 61, 62, 63, 66 розділу I, пункту 3 розділу III Закону України «Про Державний бюджет України на 2008 рік та про внесення змін до деяких законодавчих актів України» і 101 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 67 розділу I, пунктів 1–4, 6–22, 24–100 розділу I Закону України «Про Державний бюджет України на 2008 рік та про внесення змін до деяких законодавчих актів України» (справа щодо предмета та змісту закону про Державний бюджет України) (Офіційний вісник України від 06.06.2008 – 2008 р., № 38, с. 22, стаття 1272, код акта 43177/2008) на 23 с. в 1 прим.;

31. Ухвала Конституційного Суду України про припинення конституційного провадження у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 7 Прикінцевих положень Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» від 10 березня 2017 року № 3-уп/2017 у справі № 1-20/2017 (https://ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/3_up_2017.pdf) на 4 с. в 1 прим.;

32. Ухвала Великої Палати Конституційного Суду України про закриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням 48 народних

депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 Прикінцевих положень Закону України «Про Державний бюджет України на 2018 рік» від 11 квітня 2019 року № 2-уп/2019 у справі №1-167/2018 (896/18) (https://ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/2_yn_2019.pdf) на 4 с. в 1 прим.;

33. Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 7 жовтня 2020 року № 21-уп(II)/2020 про закриття конституційного провадження у справі за конституційними скаргами Клименка Олексія Вікторовича, Цимбала Михайла Андрійовича, Мироненка Станіслава Станіславовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень пункту 9 розділу „Прикінцеві положення” Закону України „Про Державний бюджет України на 2015 рік”, пункту 11 розділу „Прикінцеві положення” Закону України „Про Державний бюджет України на 2016 рік”, абзацу п'ятдесят першого підпункту 5 пункту 63 розділу I Закону України „Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин”, пункту 26 розділу VI „Прикінцеві та перехідні положення” Бюджетного кодексу України у справі № 3-63/2018 (3603/17, 4020/18, 4437/18) (https://ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/21_yn2_2020.pdf) на 8 с. в 1 прим.

Голова Верховного Суду

Станіслав КРАВЧЕНКО